

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 92 0 П 023906 15 Рев
Бања Лука, 26.10.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Роса Обрадовић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Горјана Попадић, као чланови вијећа, у правној ствари тужиоца С.Х. из Г., кога заступа пуномоћник Ј.Н., адвокат из З., против тужених Д.о. АД З. и З.ф. РС Б.Л., ради накнаде штете, вриједност спора 147.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Окружног суда Источно Сарајево број: 92 0 П 023906 13 Гж од 20.1.2014. године, на сједници вијећа одржаној 26.10.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Власеници, број: 92 0 П 023906 10 П од 26.04.2013. године, обавезан је тужени Д.о. АД З. (у даљем тексту првотужени) да тужиоцу накнади штету и то да исплати: на име претрпљеног физичког и психичког бола износ од 3.000,00 КМ; на име претрпљеног страха износ од 2.000,00 КМ; на име умањења животне активности износ од 4.000,00 КМ; све са законским затезним каматама од дана подношења тужбе па до исплате и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 4.735,00 КМ. У дијелу тужбеног захтјева који представља разлику између траженог износа од 78.000,00 КМ и досуђеног, тужилац је одбијен са тужбеним захтјевом. Истом првостепеном пресудом тужилац је одбијен са дијелом тужбеног захтјева којим је тражио да му се исплаћује рента у износу од 50% од основа личног дохотка који је остваривао код предузећа код кога је био запослен непосредно прије повређивања или износ од 50 % од износа личног дохотка односно просјечног личног дохотка у Републици Српској од дана повређивања са каматом, док буду зато постојали законски услови. Надаље, првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтјев у односу на туженог Заштитни фонд осигурања од одговорности Републике Српске Бања Лука (у даљем тексту друготужени).

Другостепеном пресудом Окружног суда Источно Сарајево број: 92 0 П 023906 13 Гж од 20.1.2014. године уважена је жалба првотуженог па је преиначена првостепена пресуда у досуђујућем дијелу тако што је тужилац одбијен са тужбеним захтјевом, док је жалба тужиоца као неоснована одбијена.

Против другостепене пресуде благовремено је изјавио ревизију тужилац због повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права са

приједлогом да се побијана и првостепена пресуда укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Првотужени је у одговору на ревизију тужиоца, предложио да се иста одбије, док друготужени није изјављивао одговор на ревизију.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца за накнаду штете коју је претприо у саобраћајној несрећи у којој је учествовао као сувозач у возилу чији је он власник.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да се дана 31.10.2005. године, догодила саобраћајна незгода у којој је учествовало путничко моторно возило власништво тужиоца; да је у моменту незгоде тужиочевим возилом управљао Ц.К., док је тужилац био сапутник у возилу; да је поменуто возило у моменту незгоде било осигурано од аутоодговорности према трећим лицима код првотуженог; да је тужилац у наведеној саобраћајној незгоди претрпио тешку тјелесну повреду у виду прелома првог и другог лумбалног пршљена; да је до саобраћајне незгоде дошло кривицом Ц.К.; да је тужилац претрпио штету у висини поближе означеној првостепеном пресудом.

Полазећи од предњих чињеничних утврђења, првостепени суд је позивом на одредбу члана 7. став 1. Закона о осигурању од одговорности за моторна возила и осталим обавезним осигурањима- Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“ број: 102/09), дјелимично усвојио постављени тужбени захтјев у односу на првотуженог, док је позивом на члан 15. истога закона одбио тужбени захтјев у односу на друготуженог, налазећи да исти није пасивно легитимисан,

Другостепени суд је другачијим тумачењем одредбе 7. став 1. Закона о осигурању од одговорности за моторна возила и осталим обавезним осигурањима- Пречишћени текст закључио да се тужилац не може у предметној саобраћајној несрећи сматрати трећим лицем, па је првостепену пресуду преиначио на начин да је тужбени захтјев одбијен и у односу на првотуженог.

Другостепена пресуда је правилна.

Насупрот другачијем ставу изнесеном у ревизији, појам „трећег лица“ је дефинисан одредбом члана 7. став 1. Закона о осигурању од одговорности за моторна возила и осталим обавезним осигурањима- Пречишћени текст, којом законском одредбом је прописано да осигурање од аутоодговорности покрива грађанску одговорност, власника, корисника и било којег возача моторног возила према трећим странама које имају захтјев за одштету од осигураника у складу са одредбама важећег закона о облигационим односима и која лица се по изричитој одредби става 2. истога члана не могу сматрати трећим странама.

Дакле, поменута законска одредба изричито помиње власника, корисника или „било којег возача моторног возила“, са једне стране, те трећа лица са друге стране, што значи да према овој законској одредби власник возила никада не може имати својство трећег лица у

возилу чији је власник, без обзира да ли управља са њим или не, све и да се прихвати постојање правне конструкције истакнуте у ревизији „уговора о повјеравању моторног возила другом лицу на краткотрајну или једнократну употребу“.

Према томе власник возила, у овом случају тужилац, није активно легитимисан у спору са првотуженим као осигуравачем са којим је закључио уговор о осигурању од одговорности за штету причињену трећим лицима, јер је он уговорна страна, а не треће лице. Евентуални захтјев за накнаду штете тужилац као оштећени може остваривати само на основу општих одредби о накнади штете прописаних одредбама Законом о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04).

Изостали су ревизиони приговори у односу на одлуку којом је одбијен тужбени захтјев према друготуженом, која одлука је донесена у складу одредбама материјалног права, те на ваљан начин образложена нижестепеним пресудама, о чему овај Врховни суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 241. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13).

Имајући у виду напријед наведено, ревизија тужиоца се указује као неоснована, а како је другостепени суд у предметној правној ствари правилно примјенио материјално право дајући при томе јасне разлоге које прихвата и овај суд то је одлучено као у изреци ове пресуде на основу одребе члана 248. Закона о парничном поступку.

Предсједник вијећа,
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић